

Time for love

14 ปีฤกษ์ครั้งนี้
คือนิรันดร์

นิพนธ์พริมา

Time for love

14 ปีที่รักครั้งนี้
คือนิรันดร์

พรพรรณ

14 ปี ฤกษ์ครั้งนี้คือนิรันดร์

แต่งโดย นพสพร ลิขิต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-240-074-2

ราคา 199 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร	อนุชา กอนจิตวิวัฒน์
บรรณาธิการ	ธัญวดี กอนจิตวิวัฒน์
ผู้ช่วยบรรณาธิการ	ลาโรจน์ ลาอริณ, ฐิติพร นิยมดี, นพดล พงศ์ทอง
กองบรรณาธิการ	Green mind Team
พิสูจน์อักษร	ณิชากร อนุรัตน์พงษ์พร กอนกุล รัชชัช
ฝ่ายการตลาด	ศิริชัย ศรีสุวรรณโพธิ์
ออกแบบปก	golf
ออกแบบรูปเล่ม	นพสพร ศรีสุวรรณ
พิมพ์ที่	nmwพิมพ์

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์กรีนมัยด์

เลขที่ 1/554 ถนนลำเค็ญ เขตเมืองเก่า กรุงเทพฯ 10500

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

<http://www.greenmindbook.com>

E-mail : greenmindbook@hotmail.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

กรีนมัยด์ บ๊อคส์

เลขที่ 1/554 ถนนลำเค็ญ เขตเมืองเก่า กรุงเทพฯ 10500

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

สั่งซื้อ สติ๊กเกอร์ลายเส้น ตัวอักษรจำหน่าย สอนการเขียนสือด้วยคอมพิวเตอร์
โทร. 08-1423-5373

พิมพ์แบบ

กระดานกบอนุสาชดากรีนรีด
www.greenread.com

คำนำ

“14 ปี ทุกๆ ครั้งนี้คือวันดีนัลดี้ เป็นนิยายชุดซึ่งทำพร้อมกับเพื่อนๆ อีกหลายคน โดยซีรีส์ชุดนี้จะขึ้นต้นด้วย 14 ทั้งหมด เพราะ 14 คือวันแห่งความรักนั่นเอง ครั้งที่ได้รับความไว้วางใจจาก บก. ให้รับผิดชอบในส่วนๆ ของเรื่องนี้ ยังอดตั้งคนที่คิดชื่อของซีรีส์ไม่ได้ค่ะว่าเก่งจริงๆ ผลสำเร็จของเรื่องนี้ต้องขอขอบคุณมาอย่างทอง บก. ทุกคนค่ะ ที่ช่วยขัดเกลาเสนอแนะความเห็นจนสำเร็จเป็นเล่มขึ้นมาได้

สำหรับเรื่องนี้จะพูดถึงความรักของคนสองคนที่เกือบจะอับปางลงเมื่อถึงปีที่ 14 แต่ก็ไม่มีอุปสรรคใดๆ ที่ความรักไม่สามารถฝ่าฟันไปได้ อย่างดีมช่วยกันเชียร์ความรักครั้งนี้ของเคจินท์กับน้ำรินด้วยนะคะ

รักจากใจ
แพรวพริมา

A decorative illustration of a flowering branch with small, light-colored blossoms and green leaves, positioned on the left side of the page.

14 ปี ฤทธาครั้งนี้คือนิรันดร์

ตอนที่ 1

เวลาเที่ยงวันของบ้านตอยคอกไม้ อำเภอมะมาตย์ จังหวัดเชียงใหม่ แม้จะมีลมเย็นๆ พัดอยู่ตลอดเวลา แต่อากาศก็แสนแห้ง พาให้ผิวขาวๆ บอบบางของสาวรุ่นวัย 17 ย่างเข้า 18 ปี ในชุดเสื้อกางเกงสีน้ำตาลซึ่งกำลังเดินเรื่อยๆ ออกมาจากวัดแห่งหนึ่งกลายเป็นสีชมพูจัด

“ริน น้าริน”

เสียงตะโกนเรียกที่ตั้งแข่งกับเสียงมอเตอร์ไซด์ดังขึ้นด้านหลัง แต่ก็ยังไม่ทำให้สาวน้อยที่ถูกเรียกสนใจหรือออกจากวงค์ได้เสีย ดวงตากลมโตสีน้ำตาลทมนมอมภายใต้ขนตาอันยาวทูลงต่ำคล้ายไม่อยากจะลืมขึ้น ใบหน้ารูปไข่ก็มลงเหมือนกลัวว่าใครจะเห็นหยาดใสๆ ที่ยังเอ่อคลอดวงตาอยู่ไม่ห่างหาย จวบจนมอเตอร์ไซด์สีชมพูคันนั้นวิ่งแซงเธอมาจอดขวางหน้าเอาไว้

“น้าริน!”

ใบหน้าสวยของคนทีโตนเรียกเงยขึ้นทันที คิ้วเรียวยังขมวดชนกันเหมือนพยายามกลั้นหยดน้ำใสๆ ที่กำลังคลอเบาไม่ให้ไหลรินลงมา แล้วริมฝีปากก็ซึมพู่ยิ้มก็เอ่ยเรียกเพื่อนสาว

“ฉนา”

ฉนาหรือปวีณมองใบหน้าหม่นๆ ของเพื่อน แล้วก็เอ่ยถาม

“ใช่ฉันเอง แล้วนี่เธอกำลังจะกลับบ้านเธอ”

ปกติในวันหรือพรโพลินนั้นเป็นคนที่มียอยยิ้มที่สดใสมองโลกในแง่ดี และชอบให้กำลังใจคนอื่นเสมอ แต่ตั้งแต่ห้าปีมหาพิพาทตาย ความสดใสของเพื่อนเธอนั้นแทบจะเลือนหายไป จนตอนนี้โลกของพรโพลินดูจะเป็นสีเทาไปทั้งใบเสียแล้ว

“อืม” คนโตนถามทำเสียงในลำคอ แล้วเธอมองไปทางอื่นอย่างเลื่อนลอยเหมือนคนไม่มีชีวิตจิตใจ ปวีณจึงรีบวิ่งไปคว้าแขนเพื่อนรัก

“มานี่! ไปกับเรา”

“ทำไมล่ะ จะพาเราไปไหน” พรโพลินขมวดคิ้วน้อยๆ ทำให้ปวีณอดไม่ได้ที่จะถอนข้อด

“ไม่พาไปไหนหรอกพี่สาว ทำไมล่ะ ต้องรีบกลับ ไปรับหน้าญาติสองคนของเธอหรือไง”

“ประชิดหรือ ไฉน” คนฟังได้แต่ส่ายหน้าเล็กน้อย “วันนี้สูงเขาวนกับพี่สาวไม่อยู่หรอกเพราะไปงานแต่งงานที่ปาย เราก็เลยปิดร้าน ถ้าฉนาจะไปส่งก็ไม่ต้องหรอกนะ เพราะเราจอตระกักรยานไว้ข้างหน้านี่เอง”

พรโพลินชี้ไปทางหน้าวัดและพูดถึงบ้านตอกไม้ริมทางหลวง ซึ่งเป็นบ้านของเธอ อีกทั้งยังเอ่ยถึงสุเขาวนผู้ที่มารดาบอกว่าเป็นญาติห่างๆ และลูกติดของเขาซึ่งอายุมากกว่าเธอหลายปี ที่ซ้อยลดา โดยญาติทั้งสองนั้นย้ายมาอยู่บ้านเดียวกับเธอ หลังจากพ่อของเธอเสียชีวิต โดยอ้างว่ากลัวพิพาทซึ่งเป็นผู้หญิงคนเดียวต้องโตคนเดียวอยู่กับลูกตามลำพัง

“ไม่น่าเชื่อเลย ปกติตั้งแต่ห้าปีมหาพิพาทเสียไม่เคยเห็นสองคนพ่อลูกนั้นไปไหนไหนนี่ แต่ก็...ดีแล้วที่ไม่มีใครอยู่” ปวีณทำเสียงพิศพิศไม่พอใจ เมื่อพูดถึงคนที่บ้านของพรโพลิน

“พูดแล้วก็สงสัย...ฉันขอถามอีกทีเถอะวัน สองคนนั้นเป็นญาติเธอจริง ๆ เธอ”

"ก็...พ่อกับแม่เป็นคนบอกเราว่าอย่างนั้น...ทำไมจะไม่จริงล่ะ"

พรโพลินตอบเรื่อย ๆ เหมือนคนที่ไม่อยากจะได้ใจอะไร ทำทางแบบนั้นทำให้ปริศนาต้องส่ายหน้า เพราะไม่ชอบชี้น้ำสองพ่อลูกนั้นเป็นอย่างมาก เนื่องจากชายมีอายุคนนี้มีสายตาสุกตลกไม่ค่อยสบตาคนอื่น แถมเธอก็ยังเคยแอบไต่ยินพวกผู้ใหญ่คุยกันว่า เมื่อตอนที่สมพลพ่อของพรโพลินเสีย สุเชาว์หนึ่งกำลังลำบากเพราะถูกไล่ออกจากงาน ก็รีบเสนอตัวย้ายเข้าไปอยู่ในบ้านของพิมพ์พา แถมยังชอบทำตัวเหมือนเป็นเจ้าของบ้าน แล้วไหนจะยลตราลูกสาวของเขาก็เป็นคนที่พูดจาไม่ค่อยเข้าหูคนหนักอีก เรียกได้ว่าทั้งสองคนนี้เข้ามาเบียดเบียนครอบครัวของเพื่อนเธอ ทำตัวราวกับเป็นเจ้าของทุกอย่าง จนปริศนาเกลียดชังน้ำทั้งสองคนเข้ากระดูกดำ

"บอกตรง ๆ นะริณ ว่าฉันไม่ชอบลุงเชาว์กับพี่ตาเลย นี่ถ้าเป็นไปได้ละ ฉันอยากจะชวนเธอ ไปอยู่ด้วยกันที่ได้มากกว่า"

ปริศนากำลังย้ายตามบิดา ซึ่งเป็นครูไปอยู่จังหวัดทางภาคใต้ จึงออกเป็นห่วงเพื่อนสาวที่ตอนนี้เหมือนอยู่ตัวคนเดียวไม่ได้ แต่ในฐานะคนที่มองโลกในแง่ดีพรโพลินจึงไม่คิดแบบนั้น

"พี่ตาเขาก็เป็นคนแบบนั้นแหละ พูดอะไรไม่ค่อยคิด อย่าถือเลย แล้วถึงยังไฉเราก็มองไม่ไปไหนหรอก"

สาวน้อยแถมมือของเพื่อนเบา ๆ เพราะถึงยลตราจะพูดจาขวานผ่าซาก และสุเชาว์นั้นก็ค่อนข้างตามใจลูกสาว แต่เขาก็ก็นช่วยดูแลกิจการร้านดอกไม้อะสวนของเธอมาตลอด อีกทั้งบ้านต้องขึ้นสวดยกะทัดรัดและร้านดอกไม้วิมทางแห่งนี้ ก็เป็นบ้านของพ่อกับแม่ ทุกครั้งที่เธอ มองเห็นมันเธอก็จะต้องเห็นภาพความอบอุ่นในอดีตเหล่านั้น ทุกครั้งไป ฉะนั้นคงเป็นเรื่องที่ยากอย่างยิ่งถ้าเธอคิดจะจากที่นี่ไป

"เฮ้อ! ยัยริณเอ๊ย เธอชอบทำใจเย็นแบบนี้อยู่เรื่อย มองโลกในแง่ดีเกินรู้มัย! ปริศนาพูดอย่างไม่ได้ตั้งใจ พรโพลินจึงยืนยันอีกครั้ง

"ที่เรารู้ใจเย็น...ก็เพราะยังไฉเขาก็เป็นลุง...เป็นพี่...และยิ่งตอนนี้พวกเขาก็เป็นญาติแค่สองคนที่เรารู้จัก แล้วเขาก็เจอแต่เรื่องร้าย ๆ มาเยอะแล้ว เราต้องเสียทั้งพ่อและแม่ตั้งแต่เพิ่งอายุ 6 คงไม่มีอะไรร้ายไปกว่านี้แล้วละ"

พรโพลินนั่งลงเล็กน้อยเมื่อพูดอย่างนั้นเพราะคนที่มีความดีความชอบมากมาอย่างปริศนาคงไม่รู้หรอกว่าความรู้สึกที่เธอกำลังเป็นอยู่นี้เรียกว่าอะไร มันอ้างว้าง ว้าเหว

เหมือนอยู่ตัวคนเดียวบนโลก ต่อไปนี้ใครจะคอยรับฟังยามเธอมีปัญญา ใครจะมาคอยแบ่งปันความสุขยามดีใจ เพราะตลอดชีวิตของเธอ นั้นพ่อแม่คือคนที่เคียงข้างตัวเธอ มาตลอด

“วันๆ หน้าพิมพ์เสียแล้วนะลุงเขavnเอาศพไปไว้วัดแล้ว”

ประโยคที่ปริศนาออกเมื่อไม่นานนี้ทำให้แดดจ้ามายมายโมงนั้นแทบดับแสงลงทันทีวัน มือบางของพรโพลินที่กำลังจับจักรยานอยู่นั้นแทบหมดแรง และแขนขาที่เคยมีแรงกลับอ่อนปวกเปียกจนร่างของเด็กสาวเกือบจะล้มลงไปกับพื้น

“อย่ามาล้อเล่นนะจ๊ะ” เด็กสาวเอ่ยถามเพื่อนสนิทเสียงสั้นๆ เธอแทบจะไม่เชื่อหูตัวเอง ก็เมื่อเช้าแม่ยังคุยเรื่องเรียนต่อกับตัวเธออยู่เลย ทว่าเมื่อเห็นหน้าเสียๆ ของเพื่อน พรโพลินก็แทบจะสิ้นสติ เธอจำไม่ได้เลยว่าตัวเองเข้าไปถึงวัดได้อย่างไร

“ทำใจสิๆ นะหนูวัน” ลุงเขavnแทบจะโอบกอดสาวน้อยเอาไว้ เมื่อพรโพลินปรากฏตัวที่ศาลาวัด

“เกิดอะไรขึ้น พี่มันเรื่องอะไรกันแน่ละ” พรโพลินจำได้ว่าเธอตามออกไปอย่างนั้น ลุงเขavnจึงรีบอธิบายเรื่องราวให้ฟัง

“กัวันนี้ไม่มีใครอยู่... หนูวันก็ไปไหนไม่รู้... แม่พิมพ์พาตงจะขึ้นไปเอาของบนบ้าน หนูก็รู้ว่าหนูนี้แม่หนูไม่ค่อยแข็งแรงนัก เป็นลมบ่อยๆ” ลุงเขavnเล่า พลาตตอนหายใจอย่างเสะไรสีก “เมื่อบ่ายนี้ลุงกลับมาจากตลาด... พอลกลับถึงบ้าน... ก็เห็นแม่พิมพ์พาตงนอนตายอยู่ใต้บันไดตงเป็นลมหรือก้าวพลาด หมอบอกว่าตัวฟ้าตฟั่นตอกตายตาก็เลย”

“แม่!” เมื่อตระหนักแล้วว่าเรื่องราวที่ได้รืงฟัง และสิ่งที่ปรากฏอยู่ตรงหน้ามันไม่ใช่ภาพลวงตา พรโพลินก็ร้องเรียกมารตเสียงดังลั่น พลาตสะดุ้งมือหยาบหนาของลุงเขavnที่จับแขนตนเองไว้ แล้ววิ่งเข้ากอดศพพิมพ์พาตงให้สะอึกสะอื้นปมว่าจะขาคใจ

“วัน น้าวัน” ปริศนาเรียกเพื่อนรักถึงสองครั้ง กว่าอีกฝ่ายจะขานรับ เธอจึงได้แต่มองเพื่อนรักอย่างสงสาร ก่อนจะเอ่ยต่อ “วันนี้ฉันมีอะไรจะให้ดู แล้วรับรองว่าวันต้องร้องไห้อีกแน่ๆ แต่เป็นร้องไห้เพราะความดีใจนะ”

“ดีใจเธอ” พรโพลินทำเสียงเหมือนไม่ยาคเชื่อเพราะช่วงเวลาที่ผ่านมาตนเองแทบจะลืมความหมายของคำๆ นี้ไปแล้ว

“แน่นอน!” ปรีดายืนยันพลาถอมยิ้มอย่างมีเสถียร “ถ้าวันไม่ต้องรีบกลับบ้าน ก็ดีแล้วละ ชื่อน้ายรตเราดีจะพาไปที่ที่หนึ่ง”

เจ้าของดวงตากลมโตมองเพื่อนอย่างสงสัย แล้วก็ต้องชื่อน้ายรตเพื่อนไปอย่างงงๆ เมื่อถูกเร่ง แล้วปรีดาก็พาเพื่อนสาวเข้าไปยังบริเวณรีสอร์ทหรูหาชื่อคอยตอกไม้รีสอร์ทซึ่งอยู่ไม่ไกลจากบ้านของทั้งคู่

“จะพาไปไหนนะ”

คนชื่อนอตแปลกใจไม่ได้จึงถามอยู่หลายครั้ง แต่คนชื่อเตอร์ไรซ์ก็ไม่ยอมบอกจนกระทั่งรถแล่นออกมาจากถนนหลังรีสอร์ทและขึ้นเนินเขาไป ต่อจากนั้นไม่นานนักปรีดาก็จอดรถบริเวณทุ่งตอกไม้ตองดีเหลืองร่วมสบายตา

“ถึงแล้ว ลงสิ” คนพามารีบไล่เพื่อนลงจากรถไม่ไร่นักคนหนึ่ง ตอนนั้นแม้จะเป็นช่วงบ่ายที่แสงแดดกำลังส่องจ้า ทว่าบนเขาเช่นนี้ ลมเย็นแรงๆ ยังพัดอยู่ตลอดเวลาทำให้ไม่รู้สึกร้อนเท่าที่ควร

“แล้วไหนจะเจองานที่ใจที่เรอบอก” พรโพลินถามอย่างสงสัย แล้วลงจากรถแต่พอหันไปอีกที่ ปรีดากลับกดสตาร์ทรถมอเตอร์ไซด์และขับหนีไปโดยไม่หันมาสนใจเธออีกเลย

“ฉะ ฉะ!” พรโพลินร้องเสียงหลง คิ้วเรียวขมวดมุ่น ดวงตากลมโตมองตามหลังเพื่อนไปอย่างไม่เข้าใจ แต่แล้วเสียงเสียงๆ ของใครอีกคนก็ดังจากทางด้านหลังของเด็กสาว

“น้าริน...แล้วจะกลับยัง ไฉนที่นี่”

พรโพลินหันขวับมาทันที เธอมองชายหนุ่มร่างสูงในชุดเสื้อวอร์มยี่ห้อดัง และกางเกงสีดำ ก่อนทยอยหลังหนีด้วยสัญชาตญาณ คนที่ยืนจ้องหัวเราะๆ ในลำคอ มุมปากหยักลึกได้รูปปากขึ้น ดวงตาสีน้ำตาลคมแต่อ่อนละมุนนั้น มีแววอ่อนโยนจนสาวน้อยต้องพินิจคนตรงหน้าอีกครั้งหนึ่ง

“คุณ! คุณคือ...พี่ชิน”

แล้วโลกทั้งโลกที่เคยหม่นหมองของเด็กสาวก็สว่างสดใสขึ้นแวบหนึ่ง ความรู้สึกนั้นเต็มตื่น จนร้อนผ่าวขึ้นมาถึงจมูกและหัวใจ ถ้าเธอจะร้องให้อีกครั้ง คราวนี้คงเป็นเพราะความดีใจอย่างที่ไม่คาดบอกรจริง ๆ มากกว่า

“พี่ชินจริงๆ ใช่มั้ยคะ” น้ำเสียงใสๆ เย้ยถาม ดวงตากลมโตเต็มไปด้วยประกาย

จับวนอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

ครึ่งสุดท้ายที่เจอเขาคือเมื่อ 3 ปีที่แล้ว พรโพลินจึงต้องถามเช่นนั้น แม้ตอนนี้
จะแน่ใจเหลือเกินว่าเขาคือคนที่เธอเฝ้าคิดถึงเสมอมา ดวงตาสีน้ำตาลคมอ่อนโยนและ
มีเสน่ห์ยามยิ้มของเธอที่นั่นไม่เคยเลื่อนไปจากใจของเธอเลย

“ยังร้องไห้เก่งเหมือนเดิมเลยนะ” เตชินท์ ห่มม้วนวางสูงในวัย 20 เดินเข้า
มาใกล้ พูตล่อๆ พรางมอเด็กสาวยิ้มๆ

“ใช่จริงๆ ด้วย”

“ไม่เจอกันตั้งหลายปี รันทักทายให้ด้วยน้ำตาแบบนี้แหละเธอ ทิมม” เตชินท์เอ่ย
ถาม แม้จะรู้จากปรีดาแล้วว่าแม่ของเธอเพิ่งเสียชีวิตไปไม่นาน แต่เขาก็อยากให้พรโพลิน
เลิกจมอยู่กับความเศร้า เพราะวัย 17 ปีของเธอนั้นควรมีแต่ความสุขและความสดใส
ไม่ใช่หม่นหมองของน้ำตาแบบที่เด็กสาวเป็นอยู่

“รินไม่ได้ตั้งใจ” พรโพลินหายใจเข้าช้าๆ ก่อนจะแก้ตัว “เวลาน้ำตาจะไหลมัน
ห้ามได้ที่ไหนกันล่ะคะ ถ้ารินอยากร้องไห้วันก็จะร้อง ใครจะมาห้ามกับมันเอาไว้ ใครจะเก็บ
ความรู้สึกเก่งเท่าพี่ชินกัน”

“กลายเป็นพี่ผิดจนได้สินะ” เตชินท์ถามยิ้มๆ พร้อมมองขอบตาแดงๆ ของ
สาวน้อยอย่างจริงจัง “แต่แบบนี้ล่ะ คงไม่ใช่เพิ่งร้องทรอกใช่ไหม”

ฟังน้ำเสียงอ่อนโยนระคนสุขุมนั้นแล้ว พรโพลินก็ก้มหน้าลงทันที ไม่ใช่เพราะ
ว่าเธอชอบบีนน้ำตาเรียกความสนใจทรอกเพียงแต่เธอรู้สึกเขินกับสายตาอบอุ่น
อ่อนโยน จนทำให้หัวใจดวงน้อยๆ เต้นแรงอย่างหยุดไม่อยู่

“พี่เสียใจด้วยนะ” เตชินท์บอกเบาๆ พรโพลินจึงพยักหน้ารับคำเขา ก่อนไม่ยอม
พูตอะไรอีก นอกจากนั่งลงที่นอนไม่ใหญ่ไต้หวันนั้น

เจ้าของใบหน้าหล่อคมจึงนั่งลงข้างๆ และชวนคุยเรื่องอื่น เพื่อให้สาวน้อยลืม
เรื่องเศร้าๆ ไป “ไม่ถามเธอว่าพี่มาได้อย่างไร หรือว่าหายไปไหนมา”

คำถามนั้นทำให้พรโพลินต้องมองใบหน้าคมของคอนข้างๆ ก่อนหันศีรษะเล็กน้อย
“รินไม่มีสิทธิ์ถามทรอกค่ะ...แค่เห็นพี่กลับมารินก็ดีใจแล้ว”

พรโพลินเจอกับ ‘เตชินท์ นีวันนุกูล’ ครั้งแรกเมื่อเธออายุ 9 ขวบและตอนนั้น
เขามาพักอยู่กับครอบครัวที่ริสอร์ทแห่งนี้ ความสัมพันธ์ของทั้งคู่เริ่มต้นขึ้นเมื่อเด็กชาย
ขี่จักรยานเล่นและเจอเด็กหญิงพรโพลินกำลังโตนุ่นพี่สองคนซึ่งอายุรุ่นราวคราวเดียว

กับเตชินท์ไท่เงินค่าตอกไม้ที่เพิ่งไปเก็บมา

“เก่งแต่กับเด็กผู้หญิงไม่มีทางสู้หรือไง”

เธอจำทำทางที่เด็กชายวัยรุ่นอายุประมาณ 12 ปีในชุดวอร์มราคาแพง ที่ยืนตระหง่านและเหยียดมุมปากหยามเด็กผู้ชายสองคนนั้นได้ดี ครั้งแรกเด็กหญิงพรไพสินก็ไม่คิดเหมือนกันว่าเด็กชายหน้าตาดีผิวพรรณสะอาดตาคนนี้จะมีความสามารถเด็กก้าวก้าวโลกผอมสูงผิวคล้ำสองคนได้... ทว่าเธอคิดผิด เพราะไม่นานเตชินท์ก็จับเจ้าสองคนนั้นนุ่มไม่เป็นท่า ก่อนจุดแขนพาเธอซ่อนท้ายจักรยานออกไปทันที

“เธอชื่ออะไร” เด็กชายถามขึ้นเมื่อหนีออกมาไกลแล้ว และนั่งพักเหนื่อยอยู่ที่เนินเขาใกล้ๆ ไร่สอรั

“น้ำรินตะ” เด็กหญิงตัวเล็กๆ ถักเปียสองข้างตอบอย่างไม่มั่นใจนัก ทำทางประหลาดๆ ของเธอทำให้เด็กชายยิ้มทั้งๆ ที่ยังตอบอยู่ ริมฝีปากหยักของเขายกขึ้นตบตาสีน้ำตาลเป็นประกายอ่อนโยน และภาพนั้นก็ประทับอยู่ในใจของพรไพสินไม่เคยลืมเลือน

“พี่ชื่อเตชินท์นะ เรียกว่าพี่ชินก็ได้” เด็กหนุ่มบอกอีกฝ่ายอย่างเอ็นดู

ถึงแม้เขาจะอนุญาตให้เธอเป็นน้องสาว แต่พรไพสินก็รู้ดีว่าฐานะของเธอและเขาห่างไกลกันมากนัก เพราะเธอทราบดีว่าคนที่มาพักที่ตอยตอกไม้ไร่สอรันั้นต้องมีเงินมากพอๆ ทว่าเตชินท์ก็ไม่เคยทำตัวอวดว่ารวยกว่า หรือพูดอะไรให้เธอคิดมาก และตั้งแต่นั้นเขาก็จะมาพักเหมือนที่ไร่สอรันี้บ่อยๆ ซึ่งนั่นก็เป็นเวลาที่พรไพสินเฝ้ารออย่างใจจดใจจ่อ จนกระทั่ง 3 ปีที่แล้ว จู่ๆ เขาก็หายเงียบไปเฉยๆ

“ทำไมพูดแบบนั้น ทำไมรินจะไม่มีสิทธิ์ถาม พี่ก็เป็นคนธรรมดาเหมือนกัน กับรินนั่นแหละ ไม่ได้พิเศษกว่าตรงไหนซักหน่อย” เตชินท์เหยียดมุมปากมองทุ่งบัวตองเหลืองอว้ามาก่อนบอกกับเธอ แต่พรไพสินไม่ได้คิดแบบนั้น เธอจึงส่ายหน้าอย่างไม่เห็นด้วย

“ไม่จริงหรอกค่ะ พี่ชินก็เหมือนคนที่อยู่ป่า ส่วนรินก็แค่เด็กธรรมดาๆ แค่นั้นพี่... รินก็ดีใจแล้วละ ตอนแรกรินนึกว่าพี่จะไม่มาที่นี่อีกแล้ว”

ไต่เย็นแบบนั้นเตชินท์ก็ยกมือขึ้นขยี้ศีรษะของอีกฝ่ายอย่างเอ็นดู เขามองสาวน้อยหน้าตาน่ารักวัย 17 ซึ่งรวบผมไว้ด้านหลังก่อนอมยิ้มน้อยๆ เพราะไม่กี่ปีมานี้เอง เธอยังไว้ผมสั้นหน้าม้าแต่อยู่เฉย

“ที่พี่ไม่มาก็เพราะมีเรื่องนิตท่น้อย มันค่อนข้างจุกจิกทุกนะ” เขาบอกเธอแค่นั้น

ซึ่งอีกฝ่ายก็ไม่เข้าใจ

“รินรู้...ว่าพี่คงมีเหตุผล...รินเคยโทรไปหาพี่ด้วย” พรโพลีนอ้าอึ้งเล่า เธอหมายถึงเบอร์โทรศัพท์ที่เขาค่อยให้ตนเองไว้เมื่อหลายปีก่อน ส่วนเบอร์ที่บ้านของตนเองนั้น เธอก็ไม่เคยให้อีกฝ่ายเพราะไม่อยากจะมีปัญหาเกี่ยวกับผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นลุง

“ไอ้พวกมือถือก็เหมือนกัน สันเปต้องเปล่า ๆ น้าหนูริน ไม่จำเป็นต้องเข้าไปให้มันเสียชื่อเสียงอะ” ลุงเขานั่นเคยสอนแกมบังคับ ก่อนหันหน้าไปบอกแม่ของเธอเพราะรู้ดีว่าพิมพ์พาค่อนข้างเกรงใจเขา “พวกเด็กผู้หญิงจะมีเรื่องจำเป็นอะไร บ้านเราไม่ได้อยู่ในเมืองหรือในกรุงเทพฯ ถ้ามีธุระชีวิตมอเตอรืไซด์ไบปเดียวก็เจอกันแล้ว รินให้ใช้โทรศัพท์เสียพวกผู้ชายก็โทรหาไม่วันวัน เธอเชื่อพี่สิพิมพ์ หน้าตาดี ๆ อย่างหนูรินจะป้องกันไว้ก่อนดีกว่า”

และลุงเขานั่นก็มักให้แม่เข้ามาวุ่นวายกับเธอ เรื่องการคบเพื่อน ด้วยเหตุนี้พรโพลีนจึงมีเพื่อนสนิทอยู่แค่สอง คนคือป๊อปปี้กับเตชินท์ซึ่งจะมาที่นี่ปีละไม่กี่ครั้ง

“โทรหาพี่เธอ รินไม่เคยโทรหาพี่มาก่อนเลย”

เสียงเตชินท์ดังขึ้นขัดความคิดของหญิงสาว คิ้วเข้มของเธอขมวดเล็กน้อยอย่างแปลกใจ ก่อนหันมามองสาวน้อยข้าง ๆ ทำให้พรโพลีนละล้าละลังก์อธิบายด้วยความเขินตอนนี้อาการประหม่าเมื่ออยู่ต่อหน้าเขาเริ่มกลับมาอีกครั้ง และดูเหมือนจะมากขึ้นเสียด้วย

“ก็...เมื่อก่อนพี่มาที่นี่ทุกครั้งที่ป๊อปปี้เจอ...หรือไม่กี่วันหยุด...ปีหนึ่งถึงหลายครั้ง รินเลยไม่อยากโทรไปรบกวน...แต่นี้พี่หายไปหลายปี รินก็เลย...ก็เลย...อยากรู้...รินคิด...คิดว่า...ทำไมพี่ไม่มา”

เธอบอกเขาตะกุกตะกัก ความจริงอยากจะบอกว่า ‘รินคิดถึง’ มากกว่า เวลาที่จากกันไป 3 ปีนั้นก็ทำให้เธอรู้สึกวุ่นวายเตชินท์ช่างดูดีขึ้น หล่อเหลากว่าเดิมอีกหลายเท่าจนตนเองแทบจะไม่กล้าสบตาหรือเล่นกับเขาเหมือนเมื่อก่อนแล้ว

“ไม่ใช่เรื่องผิดสักหน่อย ทำไมต้องเขินด้วย”

ชายหนุ่มมองตอบอีกฝ่ายอย่างรู้ทัน ดวงตาสีน้ำตาลของเขาเป็นประกาย จนพรโพลีนต้องรีบหันหน้าหลบ เตชินท์จึงยิ้มก่อนบอก

“พี่ไปเรียนต่อเมืองนอกไม่ได้ใช้เบอร์เก่า แล้วรินโทรไปเจอใครละ...เขาไม่ได้บอกเธอว่าพี่ไปเรียนต่อ” ชายหนุ่มมองสาวน้อยอย่างเอ็นดู เด็กผู้หญิงที่เคยกระโดด

โต ตื่นวิ่งตามเขาน้ำกลายเป็นสาวสะพรั่งเสียแล้วในยามนี้ แกมยังสวยน่ารัก จนเขาเองก็รู้สึกถึงความตื่นเต้นทุกครั้งที่มีมองสบ กับ ดวงตาคู่สวย

“พอรู้ว่ไม่ใช่พี่ รินก็วางหูเลย” พรโพลินตอบและยังเขินหนักเข้าไปอีก เธอจำได้ว่าวันนั้นตนเองรวบรวมความกล้าอยู่ตั้งนานกว่าจะตัดสินใจโทรหาเขา แต่พอคนรับเป็นผู้หญิงเสียงตุๆ สาวน้อยก็ตกใจ เพราะคิดว่าโทรผิดและรีบวางหูทันที

“อาจจะเป็นคนแม่ของ....” เติชินท์ทำท่าคิดก่อนนิ่งไปครู่หนึ่ง “ตอนที่อยู่เมืองนอกโทรศัพท์ของพี่อาจจะอยู่ที่นั่น...แล้วทำไมไม่ตามล่ะ”

“...แม่ของพี่นั่นเธอคะ” พรโพลินไม่ตอบแต่ถามอย่างแปลกใจ เพราะจำได้ว่าเสียงที่ตนได้ยินนั้นออกแนวตุๆ และถึงแม้เธอจะไม่เคยเห็นพ่อกับแม่ของเติชินท์อย่างชัดเจน แต่เธอก็คิดว่ามารดาของเขานั้นท่าทางจะเป็นคนใจดีมากกว่าซึ่งเติชินท์ก็ไม่ยอมตอบ สาวน้อยจึงถามต่อ

“แล้ววันนี้พวกท่านมาหรือเปล่าคะ”

“พี่อายุ 20 แล้วนะน้ำริน ไม่ใช่เด็กอายุ 12 เหมือนครั้งแรกที่เราเจอกัน” เติชินท์ตอบยิ้มๆ ทำให้พรโพลินก้มหน้าอีกคร้ังอย่างเขินๆ

“รินรู้ค่ะ”

หญิงสาวยอมบ๊ายและตระหนักสั่ว่า เติชินท์ในวันนี้นั้นไม่ใช่เด็กผู้ชายเหมือนก่อนแล้ว แต่นั่นกลับยังทำให้ความรู้สึกบางอย่างที่ฝังอยู่ในใจของเธอ ตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอเขานั้นยิ่งชัดเจนขึ้น จนเจ้าตัวออกอาการเขินๆ มากกว่าสมัยก่อน

“ไปนั่งรถเล่นกันมั้ย” จู่ๆ เติชินท์ก็ชวนสาวน้อยขึ้นมา อีกฝ่ายก็หันมามองเขาด้วยสายตาสนใจ

วันนี้หลังจากเจอปวีณาและรู้ข่าวเรื่องแม่ของพรโพลิน เขาก็รู้สึกสงสารสาวน้อยผู้นี้มากขึ้น เขาเคยเจอกับพ่อและแม่ของพรโพลินเมื่อสมัยก่อน ตอนที่เธอชวนไปทำบุญที่วัดด้วยกัน และรู้ดีว่าครอบครัวนี้รักกันมาก แต่ก็ไม่คิดว่า คนดี ๆ อย่างท่านทั้งสองจะมาด่วนจากไป ทั้งให้สาวน้อยที่กำลังจะมีอนาคตที่สดใส ต้องเผชิญโลกอันแสนน่ากลัวอยู่คนเดียวแบบนี้

“รถหรือคะ” สาวน้อยถามงงๆ

“อืม แต่ไม่ใช่จักรยานแล้วนะ” เติชินท์ยิ้มมุมปาก แล้วดึงมือพรโพลินให้ลุกขึ้นพาเดินไปตามถนนเรียบเขา ดวงตาคกลมโตเหลือบ มองมือใหญ่ที่กอบกุ่มมือน้อยๆ ของ

เธอด้วยหัวใจที่เต็นแรงขึ้น แม้เธอจะพยายามบอกตัวเองว่า เมื่อสมัยเด็กๆ นั้นตนเองก็เคยจับมือเขาเสมอ นี่คือการปกปิดธรรมดา แต่ไม่ว่าจะทำอย่างไร สุดท้ายก็ห้ามเสียดังๆ ของหัวใจตัวเองไม่ได้เลยสักนิด จวบจนเขาปล่อยมือของเธอ และเดินไปที่รถสปอร์ตสีขาวไหม้เย็นซึ่งจอดแอบอยู่ข้างทาง

“เชิญครับ คุณผู้หญิง” เติชินท์เปิดประตูด้านข้างคนขับและมายืนให้ แต่พรโพลินกลับทำท่าไม่แน่ใจ และมองรถคันหรูที่ไม่ว่าจะทำอย่างไร ซาตินี่เธอก็คงไม่มีวันที่จะได้เป็นเจ้าของมันแน่ๆ

“รถ...คันนี้”

“พี่...เข้ามาละ” เติชินท์ทำท่ายืนเล็กน้อยก่อนบอกยิ้มๆ และสตาร์ทรถเมื่ออีกฝ่ายนั่งประจำที่แล้ว “วันนี้พี่พาวันที่ยาวเองนะ เห็นฉันทักว่าไม่ต้องรีบกลับใช่ไหม”

“เอ่อ...ค่ะ” พรโพลินนึกหนักแน่นได้เพื่อนสาวจอมรู้ดีของเธอหนัก แต่นึกๆ ก็น่าใจหาย เพราะพรุ่งนี้ปีศาจก็ต้องเดินทาง ไปอยู่กับบิดาที่ภาคใต้แล้ว

ทว่าอีกใจหนึ่งนั้น พรโพลินก็ต้องยอมรับว่าตอนนี้ตนกำลังมีความสุขที่สุด ในช่วงที่ผ่านมานับตั้งแต่ต้องสูญเสียมารดาไป เพราะเติชินท์นั้นเป็นคนที่เธอให้ความไว้วางใจและมอบใจให้กับเขาตลอดมา

ตอนที่ 2

เวลาสองวันที่เตชินที่อยู่เชียงใหม่เป็นสองในสามวันที่สุเขาวงกับยลรตก ไม่อยู่ตอนเช้าปรีดาจึงคะยั้นคะยอให้ทั้งคู่ไปส่งตนเองขึ้นรถไฟในเมือง ก่อนที่จะไปเที่ยวไหนต่อ

“นี่เราให้รินนะ” ปรีดาส่งขวดโหลแก้วใบใหญ่ที่ใส่ถ่านกระต๊ากหลายร้อยตัวให้เพื่อน ด้วยความที่สนิทสนมกันมาตั้งแต่เด็กทำให้ทั้งคู่มีความผูกพันกันมาก “แล้วอย่าลืมโทรหาเราบ้างนะริน เอ๊ะ! หรือเราจะโทรก่อนดี เต๋ยรินแกสั่งสิม”

“แหม! เราไม่มีทางลืมหรือก่น่า เราสองคนเป็นเพื่อนรักกันนี่ ชอบคุณนะ มันน่ารักมากเลย” พรไพสินบอกอย่างจริงใจ มีोन้อยๆ อุ้มขวดโหลแก้วใบใหญ่ใส่ถ่านกระต๊ากหลายสิ้นไว้อย่างทะนุถนอม แล้วกอดลาเพื่อนรัก

สองสาวว่าลากันครึ่งหนึ่ง ในขณะที่ชาวบ้านที่มาส่งครอบครัวของปรีดานั้น ต่างพากันขุบขิบและจ้องเตชินที่ยกโหล ด้วยเหตุนี้พอเพื่อนสาวขึ้นรถไฟแล้ว พรไพสิน

จึงรีบชวนชายหนุ่มออกมาจากที่นั่น ในใจก็อดทราด ๆ ไม่ได้ ว่าเรื่องนี้อาจจะรู้ไปถึงหู
สุเชาว์ เพราะลุงของเธอคงไม่ชอบใจเท่าไรแน่ หากเธอไปไหนมาไหนกับผู้ชาย

วันสุดท้ายนี้เตชินท์พาพรโพลินเข้าไปกินข้าวในเวียง ก่อนจะแวะเที่ยวสวนสัตว์
ห้างสรรพสินค้า และสุดท้ายก็มาไหว้พระที่วัดสีฐานบรรพตซึ่งเป็นวัดป่าบนตอยใกล้ๆ
บ้านของเด็กสาว

สองวันที่ผ่านมานี้เป็นช่วงเวลาที่พรโพลินมีความสุข จนความเศร้า ความเหงา
ในใจนั้นเลือนหายไปกว่าครึ่ง แต่เมื่อพาเตชินท์กลับมาหา ว้อฮูของมารดา บรรยายกาศเสียง
เหงาในวัดยามเย็นและรูปเล็กๆ ของแม่กับพ่อซึ่งติดอยู่ที่หน้าเจดีย์ ก็ทำให้เธออดรู้สึก
ใจหายขึ้นมาไม่ได้ เธอรับรู้ได้ทันทีว่าความสุขชั่วครวญของตัวเองกำลังจะจากไปแล้ว

“พรุ่งนี้พี่จะต้องกลับแต่เช้าใช้มั้ยะ”

“อืม...ตอนเย็นก็คงบินกลับเลย เพราะลงซัมเมอร์ไว้ พี่อยากเรียนให้จบไวๆ
นะ” ชายหนุ่มบอกละเลิกกลับมาที่รถ เขาหายใจเข้าลึกๆ เมื่อคิดถึงปัญหานานอย่าง
ของตนและพูดเบาๆ

“พี่ยังไม่รู้เหมือนกันว่าจะกลับมาอีกเมื่อไหร่”

คำพูดของชายหนุ่มทำให้คนฟังถึงกับพูดไม่ออกขึ้นมา สำหรับเธอแล้วเตชินท์
ก็เหมือนเทพบุตรที่อยู่บนท้องฟ้า ทุกๆ ปี ตนเองก็ได้แต่เฝ้ารอให้เขาบินลงมาหา และก็
คงเป็นเช่นนี้ตลอดไปกระมัง คงเหมือนกับที่ยศดาเคยพูดไว้เมื่อไม่นานนี้

“มันเป็นอาถรรพณ์แน่ๆ เลยยัยริน ไตร่ๆ ก็อยู่กับเธอได้ไม่นาน ดិតดูสิอาพ
กับอาพิณนี่นะ ไม่เจ็บป่วยยังตายได้เลยเห็นมั้ยะ?”

พรโพลินจำได้ جيداอีกฝ่ายทำหน้าที่ตาสมเพช และส่งสารขอแค่ไหนตอนพูดคำนั้น
ด้วยเหตุนี้ริมฝีปากสีชมพู จึงอดพึมพำสิ่งที่เธอตอบญาติสาวไม่ได้ว่า

“แต่นั้น...มันเป็นอุบัติเหตุฐานะ”

สิ่งที่ไต่ถามทำให้เตชินท์หันมามองใบหน้าใสๆ ที่ขมวดคิ้วเรียวขนกันก่อนถาม
ขึ้น

“รินว่าอะไรนะ”

“เอ่อ...เปล่าค่ะ” สาวน้อยวัย 17 พยักหน้าก่อนบอก “รินแค่คิดถึงเรื่องที่เคยคุย
กับพี่ตานะค่ะ”

“หมายถึงอะไรละ...” ตอนนั้นเตชินท์กำลังเปิดประตูรถให้พรโพลินเข้า ไปนั่ง

ส่วนตัวเขาก็เดินไปประจำที่คนขับ

“ก็...มีคนเคยพูดกับรินว่า...ดวงรินจะเป็นคนอากัฏ คนที่อยู่ใกล้ๆ รินจะต้องโชคร้าย เพราะอย่างนี้จึงไม่มีใครอยู่กับรินได้นาน” พรโพลีนบอกเขา ใบหน้าสวยนั้นเสลดลง ดวงตากลมโตหุบลง ในใจก็เริ่มเห็นด้วยกับสิ่งที่ยลธากวอพูเธอ

“นั่นพูดเล่นหรือใจ” เสดินท์เหยียบคันเร่งออกรถและพูดอย่างไม่สนใจนัก เจ้าของดวงตากลมโตจึงหันมาบอกเขาอย่างจริงจัง

“จริงๆ นะคะ แม่เคยเล่าว่าตอนยายมาอยู่ตอยตอกไม้ไหมๆ นะ กำลังท้องแก่และไม่รู้จักใครเลย พอปวดท้องใกล้คลอดพอเลยต้องไปขอร้องลุงเขาวนให้ช่วยยืมรถคนแถวนั้นมาพาไปโรงพยาบาล เพราะรู้จักแกอยู่คนเดียว แต่มรินก็คลอดยาก ตอนคลอดนั้นแม่กับรินเกือบตายไปด้วยกันทั้งคู่ แล้วพอมารถึงตอนนี่... พ่อกับแม่ของรินท่านก็ต้องมาเสียชีวิตร่วมอุบัติเหตุทั้งสองคนอีก”

ยิ่งพูดยิ่งคิดเด็กสาวก็ยิ่งเศร้า แต่พอหันไปมองคนขับแล้วเห็นว่าเสดินท์ไม่มีทีท่าจะเห็นด้วย โดยดวงตากลมสีน้ำตาลของเขายังมองไปเบื้องหน้า ไม่ยอมโต้ตอบ พรโพลีนจึงเล่าต่อ

“พี่นึกคิดดูสิคะ ว่าทำไมพ่อของรินต้องขับรถไปที่นั่น ตอนที่มิสับล้อแตกโค้งมาพอดี แล้วยังจะแม่ของรินอีก ทำไมท่านถึงอยากขึ้นไปเอาของบนห้องตอนรินไม่อยู่ทั้งๆ ที่ท่านไม่เคยขึ้นชั้นบนในตอนบ่ายเลย ทำไมแม่ไม่รอให้รินกลับมาก่อนล่ะ ที่เป็นแบบนี้ก็เพราะว่าดวงรินเป็นคนอากัฏ คนที่อยู่ใกล้ๆ ถึงต้องโชคร้าย จากรินไปหมด”

คนขับรถใต้ฟังกิเหยียดมุขปากพร้อมส่ายหน้าบ่อยๆ ทำให้คนเล่าเริ่มจู้จี้ เพราะคิดว่าเขาเห็นเป็นเรื่องตลก

“พี่ชื่อนะทำอะไรเหมือนเป็นเรื่องตลกสิคะ รินพูดจริงๆ นะ รินว่า...”

“นั่นสิ”

เสดินท์ขยับขึ้นด้วยเสียงดัง ก่อนจะหักรถเข้าข้างทาง ตอนนั้นค้ำแล้วแล้วก็ใกล้ถึงเขตชุมชนซึ่งมีแสงไฟและบ้านค้ำประปราย ชายหนุ่มจึงมองเห็นดวงหน้าใสแต่ทว่าคมมองของคนที่ถูกขัดใจนั้น ยิ่งทำให้เขารู้สึกปั่นป่วนในหัวใจอย่างบอกไม่ถูก

“พี่ไม่รู้หรอกนะคะคนที่บอกรินแบบนี้จะมีจุดประสงค์อะไรกันแน่ แล้วสิ่งไหนเป็นตัวกำหนดว่าพ่อหรือแม่ของรินจะต้องเสียชีวิตรเพราะอะไร แต่รินไม่ควรคิดอะไรแบบนี้! เด็กไทยตัวเองในเรื่องที่ไม่เป็นเรื่องเสียที เพราะมันไม่มีเหตุผลเลยซักนิด เป็นไปได้ยังไ

ที่คนคนหนึ่งจะสามารถกำหนดให้คนอื่นตายหรืออยู่ได้”

เตชินท์ขมวดคิ้วด้วยความงุนงง ทวงถามสีหน้ากลายเป็นประกายจ้า สำหรับเขาแล้ว สาวน้อยตรงหน้าคือสิ่งที่ล้ำค่ายิ่งกว่าสิ่งใด ไม่ใช่ตัวช่วยอย่างที่เธอพยายามบอกตัวเองอยู่

“ฟังพี่นะ! เรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นนี่มันเป็นแค่อุบัติเหตุไม่เกี่ยวกับวินเสียชักรินิต แล้ววินก็ควรเลิกคิดเรื่องพวกนี้ได้แล้ว เพราะสิ่งที่วินต้องทำในตอนนี้นะก็คือ การคิดเรื่องเรียนต่อ วินคิดเรื่องนี้หรือยัง ทุกๆ วัน แทนที่วินจะไปนั่งร้องไห้เศร้าเสียใจอยู่ที่บ้านหรือที่วัด ก้มหน้าก้มตาปลุกดอกไม้มั่งหน้าตักตายดอกไม้อยู่ที่ร้าน วินต้องคิดเรื่องเรียนต่อได้แล้ว วินเพิ่งจบแค่ ม.6 วินยังมีอนาคต ยังมีวันข้างหน้ารออยู่...เข้าใจที่พี่พูดมั้ย”

“พี่ชิน”

พรโพลินมองชายหนุ่มตรงหน้า แม้จะตกใจที่จู่ๆ เขาก็ทำท่าเหมือนโมโหขึ้นมา แต่เขาก็ไม่ได้คิดถึงเรื่องนี้จริงๆ เพราะตนเองนั้นแทบจะหมดแรง หมดที่พึ่งแล้ว ตั้งแต่มารดากลับไปแล้วลุงเขานี่ที่อยู่บ้านเดียวกันก็ไม่เคยใส่ใจที่จะถามเธอเลย เธอจึงแทบลืมมันไปแล้ว

“คิดเรื่องเรียนต่อ ได้แล้วนะ! วิน ตัดสินใจไม่ถูก ไม่รู้จะทำยังไงหรือเริ่มตรงไหนก็ติดต่อพี่ พี่จะเขียนเบอร์กับเมลให้” เตชินท์มองใบหน้าที่สวยของสาวน้อยตรงหน้าอย่างจริงจัง เพราะเรื่องพวกนี้พี่ชินมาปรึกษาให้เขาฟังตั้งแต่เจอกันวันแรกแล้ว

แต่พຽງนี้เขาก็จำเป็นต้องกลับไปเรียนต่อ ไม่สามารถอยู่ดูแลพรโพลินได้ เพราะการเดินทางมาประเทศไทยคราวนี้ เขาใช้ช่วงเวลาวางก่อนซัมเมอร์เท่านั้น จึงมีเวลาไม่มากนัก และไม่แน่ใจเหมือนกันว่าจะได้กลับมาอีกเมื่อไหร่

ชายหนุ่มมองใบหน้าที่เฝื่อนอย่างจริงจัง แล้วทขยิบนามบัตรใบหนึ่งในกระเป๋าพร้อมจดเบอร์ที่ต่างประเทศลงไป ก่อนจะขยิบบางอย่างออกมาจากกระเป๋า

“ถึงเราจะอยู่ไกลกัน แต่นั่นก็ไม่ใช่ปัญหา เพราะคราวนี้ที่เรายังไม่ลืมพี่ พี่ก็จะอยู่ข้างๆ วินเสมอ”

เตชินท์จับมือของสาวน้อยไว้ และวางสิ่งที่ขยิบขึ้นมาจากกระเป๋าลงไป ทำให้พรโพลินต้องสบตาเขาอย่างแปลกใจเพราะรู้ว่าสิ่งที่อยู่ในมือเธอ นั้นไม่ใช่เพียงแค่กระดาษแผ่นเล็กๆ เท่านั้น และเมื่อเด็กสาวก้มหน้าลงดู ก็พบโทรศัพท์มือถือยี่ห้อฮิตเครื่อง

ไหมเอี่ยมสีชมพูฟุ้งกังขันครบ อยู่ในมือ น้อย ๆ ของตัวเอง

“โทรทัศน์เครื่องนี้” พรไพสินหยิบมันขึ้นมา ก่อนส่งคืนชายหนุ่ม เพราะจำได้ว่าตนเองเป็นคนเลือกให้เขาเอง “พี่ชินบอกว่าจะซื้อให้น้องสาวเพื่อน”

“ตอนนีพี่เปลี่ยนใจแล้ว” เขาบอกง่าย ๆ

“แต่ว่า...พี่ชินคะ นี่มัน...แพงมากเลยนะ” เด็กสาวพูดอย่างไม่แน่ใจว่าควรรับตีโหม เติชินทำใจแข็ง แสร้งทำหน้าเข้ม

“คิดมากทำไมน้าริน พี่ไม่ได้ให้พี่รินะ รินต้องผ่อนพี่ด้วย”

“ผ่อนหรือคะ” สาวน้อยเลิกคิ้วอย่างสงสัย ก่อนถามต่อ “แล้วรินจะจ่ายพี่ยังไรกันล่ะ พี่ชินจะกลับเมืองนอกแล้วไม่ใช่เหรอ”

“ใช่” ใบหน้าคมพยับน้อย ๆ ก่อนบิตกฤษฎาแจสตาร์ทรถ “รินต้องจ่ายมัน...แต่จ่ายด้วยวิธีของพี่”

“วิธีของพี่เหรอคะ” พรไพสินพึมพำอย่างงง ๆ ดวงตากลมโตมองอีกฝ่ายอย่างไม่เข้าใจ

“อืม...เริ่มตั้งแต่คืนนี้เลย” คนพูดเหยียดมุมปากนิด ๆ ทำให้สาวน้อยถึงกับตาโต “ว่าไงนะคะ”

“ก็...คืนนี้หลังจากที่พี่ไปส่งรินแล้ว รินก็เริ่มจ่ายงวดแรก” ดวงตาคู่คนพูดเลื่อนมองคนข้าง ๆ เวทหนึ่ง ก่อนอมยิ้มเจ้าเล่ห์และพูดต่อ “โดยการโทรไปรายงานตัวกับพี่งวดที่สองก็หลังจากนี้ และมีข้อแม้ว่าห้ามดื่มเด็ดขาด”

ฟังวิธีจ่ายค่าโทรทัศน์ของชายหนุ่มตรงหน้า แล้วพรไพสินก็ต้องส่ายหน้าอย่างไม่อยากเชื่อ และยิ่งฮึดขึ้นไปอีกเมื่อเขาพูดต่อ

“แล้วก็...ไม่ต้องห่วงเรื่องค่าโทร เพราะเป็นแบบรายเดือนพี่จะจ่ายให้เอง แต่รินมีหน้าที่ต้องโทรรายงานให้ทุกวันว่ารินทำอะไรบ้าง ถ้าไม่ทำตามนี้ล่ะก็พี่จะส่งคนมายึดคืน” เติชินทำใจจริงจัง และพยายามพูดให้อีกฝ่ายไม่คิดมาก เพราะเขาพอรู้อยู่แล้วว่าถึงพรไพสินจะมีบ้าน รานดอกไม้และสวนเป็นของตนเอง แต่แม่ของเธอก็โง่โง่ให้สุเขาวุ่นดูแลเกือบทุกอย่าง เด็กสาวจึงมีเพียงเงินไปโรงเรียนซึ่งไม่ได้มากนัก

“แต่แบบนั้นพี่ก็ขาดทุนแน่สิคะ” ชื่อโทรทัศน์ให้แล้วแกมยังต้องจ่ายค่าโทรทัศน์ให้รินอีก” พรไพสินมองอีกหน้าหล่อคนหนึ่ง ๆ แม้เขาจะโตและดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้น แต่สิ่งหนึ่งที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลงลงก็คือความห่วงใยที่เขาให้เธอเสมอมา เมื่อนึกถึงตรงนี้เด็กสาว